

УДК 343.988

Ю.Л. Іваненко

здобувач
Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ**СТАН ЗЛОЧИНІВ, ЩО ВЧИНЮЮТЬСЯ ВІДНОСНО ОСІБ,
ЯКІ ЗАЙМАЮТЬСЯ БРОДЯЖНИЦТВОМ**

Статтю присвячено аналізу стану злочинів, що вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом. Визначено проблемні питання та запропоновано шляхи їх вирішення.

Ключові слова: стан злочину; злочинність; бродяжництво; особи, які займаються бродяжництвом; жертва злочину; правова статистика; латентність.

I. Вступ

Зі здобуттям незалежності в Україні почалася активна робота з реформування законодавчої бази відповідно до вимог демократичної правової держави. Ще до прийняття у 1996 р. нової Конституції України до законодавства вносилися зміни, які мали на меті запровадження загальновизнаних світових стандартів у сфері захисту прав і свобод людини. Сучасний етап державотворення і розвитку українського суспільства характеризується реформаційними та водночас кризовими (переломними) процесами в економічній, політичній, соціальній і правовій сферах [1, с. 36]. Збільшення кількості конфліктних ситуацій, економічна криза та соціально-політичні негаразди в державі призвели до маргіналізації населення й ускладнення криміногенної ситуації [15, с. 213].

Ускладнення криміногенної ситуації, що виражається в активізації злочинності, впливає на права, свободи й інтереси соціально незахищених громадян, у першу чергу, на маргінальну категорію населення, до яких належать особи, котрі займаються бродяжництвом. Кримінологи під маргіналами розуміють соціально нестійких, декласованих осіб, що не пройшли соціальної адаптації. Для соціологів маргінали (граничні верстви) – це люди, які втратили професійні та соціальні зв'язки з попереднім оточенням, не змогли пристосуватися до соціальних змін і не можуть адаптуватися у суспільстві. Для політологів маргінали – це особи або групи, які самі нехтують суспільством, або суспільство зневажає їх, внаслідок чого вони перебувають на “узбіччі” або за рамками характерних для конкретного суспільства норм і традицій. Такі особи не сприймаються суспільством і розглядаються найчастіше як порушники закону. Однак, необхідно звернути увагу на те, що особи, які займаються бродяжництвом, втративши житло, постійне джерело доходів, разом із цим, втрачають доступ до реалізації своїх прав і свобод.

Через недосконалість чинного законодавства і брак державних коштів вони є соціально незахищеними, через стиль життя стають жертвами протиправних діянь і не отримують належну допомогу від держави. Люди, які потрапили в складні життєві обставини та перебувають на шляху маргіналізації, також стають жертвами протиправних діянь. Через відсутність загальної системи віктимологічної профілактики з населенням збільшується кількість злочинів, пов'язаних із незаконними операціями з нерухомістю та банківськими рахунками, що зумовлює збільшення чисельності осіб, які займаються бродяжництвом. Труднощі у поверненні до нормальних умов життя призводять до того, що особи, які займаються бродяжництвом, своїм соціальним статусом створюють умови процвітанню криміногенного середовища, у якому виступають не лише як злочинці, а і як жертви протиправних діянь, таким чином формуючи стан злочинності та злочинів, котрі вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом [12].

II. Постановка завдання

Мета статті – проаналізувати стан злочинів, що вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом; виявити проблемні питання кримінально-правового характеру та шляхи їх вирішення.

III. Результати

Стан злочинів, що вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом, визначається кількістю вчинених злочинів і осіб, які їх вчинили, на певній території за визначений період часу і є елементом загального стану злочинності, оскільки у злочинності відображаються найбільш суттєві ознаки окремих злочинів. Зміни в кількості, структурі, особливостях злочинів призводять до змін у характеристиці злочинності.

Сукупність основних елементів, що характеризують злочинність у її кількісному та якісному аспектах, визначають стан і динаміку злочинності. До кількісних показників належать: стан і рівень злочинності. До які-

сних – структура, географія та характер злочинності [2, с. 14].

Так, за статистичними даними ДІТ МВС України за 2004–2012 рр. зареєстровано 92 злочини, вчинених відносно осіб, які займаються бродяжництвом, з яких: 33 злочини нанесення умисних тяжких тілесних ушкоджень, 27 умисних вбивств, 8 умисних тілесних ушкоджень середньої тяжкості, 7 хуліганств, 4 грабежі, 3 розбої, 2 насильницького задоволення природної пристрасті неприродним способом, 2 вбивства через необережність, по одному зареєстрованому злочину умисного тяжкого тілесного ушкодження, заподіяного у стані сильного душевного хвилювання, умисного заподіяння тяжких тілесних ушкоджень у разі перевищення меж необхідної оборони, необережного тяжкого чи середньої тяжкості тілесного ушкодження, згвалтування, шахрайство, порушення правил безпеки дорожнього руху.

Емпіричний матеріал, отриманий у результаті віктимологічних досліджень злочинів, що вчинені відносно осіб, які займаються бродяжництвом, показав, що контингент таких потерпілих характеризується статистично стійким станом і структурою демографічних, соціальних, психологічних, кримінально-правових показників, котрі значно відрізняються від потерпілих від інших злочинів, від характеристик осіб, що вчинили злочини та населення в цілому. Крім того, за місцевістю, порю року та категоріями вчинених злочинів можна провести аналіз, зробити висновки, передбачати закономірності їх вчинення та здійснити заходи віктимологічної профілактики для їх запобігання [4, с. 118].

Так, зокрема, за географією злочинності найбільше злочинів відносно осіб, які займаються бродяжництвом, вчинено та зареєстровано в Київській області – 34, Донецькій – 11, Запорізькій – 10, АР Крим – 8, Львівській – 6, Херсонській – 6, Одеській – 5, Дніпропетровській – 3, Івано-Франківській – 2, Миколаївській, Вінницькій, Полтавській, Чернігівській, Житомирській, Рівненській – по одному злочину в кожній області.

За належністю до міської та сільської місцевості: у сільській місцевості вчинено 14 злочинів (15%), у місті – 78 злочинів (85%).

За порами року: відносно осіб, які займаються бродяжництвом, взимку вчинено 22 злочини (24%), весною – 18 злочинів (20%), влітку – 24 злочини (26%), восени – 28 злочинів (30%).

Стрижнем кримінологічного аналізу злочинів, що вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом, є відомості про потерпілих від злочинів. У правовій літературі наголошується на значенні відомостей про жертву злочину. Цілком очевидно, що характеристика й аналіз механізму протидії

злочинам, котрі вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом, неможливі без докладних відомостей про якісні та кількісні параметри їх віктимізації. Ці відомості стосуються як власних якостей потерпілих, так і їх стилю життя, оточення, відносин зі злочинцями тощо. Тому особа потерпілого відіграє одну з провідних ролей і посідає домінуюче місце. Необхідно розглядати жертву як самостійний і специфічний об'єкт дослідження, оскільки саме її певні риси часто визначають мету і мотиви злочину, тактику вчинення тощо. Так, особи, які займаються бродяжництвом, постійно перебуваючи у маргінальному середовищі, найчастіше стають жертвами умисних вбивств та нанесення умисних тяжких тілесних ушкоджень. Для протидії вчинення злочинів відносно осіб, які займаються бродяжництвом, необхідно детально розглянути соціально негативне явище бродяжництво й обставини, що його детермінують та знайти дієві шляхи подолання розвитку бродяжництва в маргінальному середовищі [10, с. 137].

Українська юридична наука визначає бродяжництво як переміщення протягом довготривалого часу з одного населеного пункту до іншого або в межах одного населеного пункту осіб, які не мають постійного місця проживання або залишили його та живуть на нетрудові прибутки.

З позиції кримінології бродяжництво є різновидом девіантної поведінки, властивої, передусім, маргіналам, які перебувають за межами соціального середовища. У сучасній Україні цей різновид девіації перетворився на серйозну соціальну проблему, яка деформує соціальне середовище та створює соціальне напруження у суспільстві [8, с. 198].

На законодавчому рівні сутність поняття бродяжництва відсутня. Однак, розкривається поняття “бездомність”, “безпритульність”. Так, відповідно до Закону України “Про основи соціального захисту бездомних громадян і безпритульних дітей” від 02.06.2005 р., бездомність – це соціальне становище людини, зумовлене відсутністю у неї жилого приміщення (будинку, квартири, кімнати тощо), яке б вона могла б використовувати для проживання (перебування), і адресу якого могла зазначити для реєстрації, а безпритульність – це стан людини, пов'язаний із неможливістю фактично проживати (перебувати) в жилому приміщенні, на яке вона має право. При цьому, бездомна особа – це особа, яка перебуває у соціальному становищі бездомності, а безпритульна людина – це людина, яка перебуває у стані безпритульності [5].

Словник української мови дає таке тлумачення поняття “бездомний” – особа, яка не має житла, притулку, безпритульний;

особа без постійного місця проживання, коховий (про спосіб життя).

Саме слово “бездомний” є досить простим і означає, що людина не має дому. Але саме питання, що вважати “домом” і спричиняє масу суперечок. У багатьох країнах слово “дім” замінили словом “постійне місце проживання”, зокрема і в колишньому Радянському Союзі осіб, які не мали дому, називали особами без певного місця проживання (аббревіатура “бомж”). Щоправда, такий стереотип бездомності не є точним, оскільки іноді описані вище особи насправді мають житло, однак через певні причини вони знаходять притулок у родичів, знайомих, при церквах (монастирях) чи у нічліжках. Американський дослідник проблеми бездомності П. Россі вважає, що хоча межі між бездомними і тими, хто має дім, не є чітко проведеними, бездомні за мінімальним визначенням включають тих, хто змушений спати і жити на вулицях, у громадських місцях, у місцях, які не призначені для життя, або у нічліжках, спеціально призначених для бездомних [14, с. 21].

Крім бездомних та безпритульних осіб, у суспільстві існують такі особи, як бездоглядні й особи, які займаються жебрацтвом. На нашу думку, поняття бродяжництво поєднує в собі такі категорії осіб, як: бездомні; особи, які займаються жебрацтвом, при цьому мають постійне місце проживання та реєстрацію; особи, які ведуть паразитичний спосіб життя, не працевлаштовані, при цьому зловживають спиртними напоями; особи без постійного місця проживання, які ведуть аморальний спосіб життя; безпритульні та бездоглядні діти. Усі вищезазначені категорії охоплюють загальне явище бродяжництво, адже всі вони займаються бродяжництвом.

До осіб, які займаються бродяжництвом, також слід зарахувати безпритульних дітей, яким необхідно приділити особливу увагу. Дитяча бездоглядність і безпритульність не нове соціальне явище для України. На сьогодні воно стало наслідком трансформації суспільства.

Так, з метою подолання проблем бродяжництва в Україні 02.06.2005 р. було прийнято Закон України “Про основи соціального захисту бездомних громадян та безпритульних дітей”, який набув чинності з 01.01.2006 р. Прийнятий Закон поширюється на громадян України й осіб без громадянства, які постійно на законних підставах проживали і після втрати прав на житлові приміщення проживають на території України. У Законі визначено основні терміни, принципи, на яких ґрунтується соціальний захист бездомних громадян (законності, демократизму, рівності громадян, поваги до особистості, визнання честі та гідності, забезпечення осно-

вних прав і свобод людини), а також основні права й обов’язки бездомних.

У Законі України “Про основи соціального захисту бездомних громадян та безпритульних дітей” визначено систему обліку та реєстрації бездомних громадян і систему реінтеграції, яка передбачає створення закладів соціального захисту, а саме: будинків нічного перебування, центрів реінтеграції, соціальних готелів. Вказані заклади повинні надавати соціальні послуги особам, які займаються бродяжництвом. Законодавчо визначено, що заклади створюються місцевими органами виконавчої влади й органами місцевого самоврядування, об’єднаннями громадян, підприємствами, установами, організаціями незалежно від форм власності відповідно до потреб регіону. Діяльність цих закладів регулюється Типовими положеннями, що затверджено наказами Міністерства праці та соціальної політики України. У Типових положеннях вказується, які конкретно послуги надає кожен із них, за чийм рішенням вони створюються, чим керуються [11, с. 9]. Були прийняті й інші нормативно-правові акти з питань удосконалення системи реінтеграції бездомних громадян і безпритульних дітей та схвалено Концепцію реалізації державної політики у сфері профілактики правопорушень на період до 2015 року, спрямовану на зменшення масштабів криміналізації основних сфер життєдіяльності населення. Однак не всі норми, заходи та програми, заплановані та передбачені на законодавчому рівні, були виконані й виконуються [13].

Так, розглядаючи проблемні питання бездомних громадян і безпритульних дітей на сесії Запорізької обласної ради, 31.03.2010 р., було затверджено Обласну програму соціального захисту бездомних громадян, безпритульних дітей, осіб, звільнених із місць позбавлення волі, й осіб, які перебувають у складних життєвих обставинах, на 2010–2012 рр. Було визначено, що в Запорізькій області діє ряд недержавних громадських і релігійних організацій, які надають допомогу бездомним громадянам у відновленні документів, сприяють у наданні реєстрації переважного місцезнаходження, працевлаштування тощо. Протягом 2006–2009 рр. ними взято на облік та надано соціальних послуг більше ніж 4000 особам. Таким чином на місцевому рівні були проведені загальносоціальні заходи профілактики бродяжництва, явища, що спричинює виникнення кримінальних ситуацій. Однак через відсутність коштів у місцевих, районних і державному бюджеті до сьогодні невирішеними залишилися питання про нічліг бездомних громадян. У Запорізькій області не створено будинків нічного перебування, центрів реінтеграції та соціальної адаптації бездомних

громадян. Тому одним із пріоритетних завдань було і залишається забезпечення активної протидії бродяжництву та злочинності, досягнення уповільнення темпів їх зростання [12].

Недосконалість системи реінтеграції осіб, які займаються бродяжництвом, відсутність діючої мережі закладів соціального захисту цієї категорії осіб та відсутні дієві механізми профілактики бродяжництва, зокрема, щодо відчуження житла та майнових прав громадян, спричинює подальший розвиток цього соціально негативного явища та розвиток злочинності, де бродяги виступають не лише як злочинці, але через високий рівень віктимності постійно перебувають у стані потенційної жертви. Неможливо вплинути на злочинність, не змінивши соціальних умов, які їх породжують. Тому злочини відносно осіб, які займаються бродяжництвом, продовжують вчинюватися.

Динаміка зареєстрованих злочинів, що вчинені відносно осіб, які займаються бродяжництвом, відображає зміну стану таких злочинів і виражається у таких показниках: найбільше злочинів вчинено в 2011 р. – 14; у 2012 р. – 13; у 2004 р., 2005 р. – по 11 злочинів; у 2008 р., 2009 р., 2010 р. – по 10 злочинів; у 2007 р. – 7; у 2006 р. – 6.

Диференціація соціальних і правових факторів впливає на статистичну криву злочинності, необхідну для об'єктивного оцінювання реальних змін у її динаміці та прогнозі. Зниження чи зростання рівня злочинності відбувається у результаті як реальних соціальних змін рівня та структури злочинності, так і внаслідок правових змін у законодавчій характеристиці кола кримінально-караних діянь, у повноті реєстрації та в інших юридичних факторах.

Статистична картина динаміки злочинів, що вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом, пов'язана з ефективністю роботи органів внутрішніх справ, зокрема, своєчасного виявлення, реєстрації, документування вчинених злочинів [7, с. 67]. Злочинам, що вчиняються відносно осіб, які займаються бродяжництвом, притаманний високий рівень латентності. Так, при проведенні опитування 214 співробітників органів внутрішніх справ, зокрема, співробітників оперативних підрозділів, слідчих відділів та дільничних інспекторів міліції (ГУМВС України в Дніпропетровській області, ГУМВС України в Запорізькій області, УМВС України в Херсонській області, УМВС України в Хмельницькій області, УМВС України на Придніпровській залізниці) 43% респондентів відповіли, що злочини, вчинювані відносно осіб, які займаються бродяжництвом, належать до злочинів високої латентності; 35% респондентів – до злочинів середньої латентності; 22% – низької латентності.

Аналізуючи стан злочинів, вчинених відносно осіб, які займаються бродяжництвом, за 2004–2012 рр. згідно із ДІТ МВС України також необхідно враховувати рівень латентності, тобто вчинені злочини, які з різних причин не знайшли відображення в офіційних статистичних звітах, адже за 7 років роботи органів внутрішніх справ України зареєстровано лише 92 злочини, вчинених відносно осіб, які займаються бродяжництвом. Така кількість злочинів дуже низька і вказує на високий рівень латентності відносно цієї категорії осіб. Так, зокрема, за 7 років у Миколаївській, Вінницькій, Полтавській, Чернігівській, Житомирській та Рівненській областях зареєстровано лише по одному злочину, вчиненому відносно бродяг. Найбільша кількість зареєстрованих злочинів – це умисні вбивства та заподіяння умисних тяжких тілесних ушкоджень. Ці статистичні дані свідчать про високий рівень латентності таких злочинів. З боку співробітників органів внутрішніх справ латентність виявляється у безвідповідальному ставленні до заповнення статистичних карток; злочини, які співробітники органів внутрішніх справ виявляють і правильно кваліфікують, але свідомо не реєструють з різних причин, зокрема, через відсутність документів, місця реєстрації та стилю життя потерпілих осіб, які займаються бродяжництвом. Також обставинами, що зумовлюють латентність злочинів, котрі вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом, є: страх потерпілих осіб, які займаються бродяжництвом, звертатися до органів внутрішніх справ через негативне ставлення до них; невпевненість у реальності покарання злочинця; невпевненість у наданні допомоги; неусвідомлення самим потерпілим факту вчинення злочину щодо нього; зв'язки потерпілого зі злочинцем; страх щодо погроз з боку злочинця.

Проблема латентності злочинів, що вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом, полягає ще в тому, що кримінальна статистика, зокрема її статистичні обліки (форми статистичної звітності), мають включати не лише показники, котрі характеризують злочинність, заходи її протидії й особу злочинця, а й віктимність потенційного потерпілого. Саме при такому підході є можливість розглядати злочинність усебічно і комплексно з урахуванням віктимологічного фактора як на індивідуальному, так і соціальному рівнях розробляти заходи, спрямовані як на кримінальну систему та її представників, так і на віктиміногенну систему та її представників (жертв злочинів, потенційних жертв) і соціальні спільноти, які потребують віктимологічного впливу.

У зв'язку з тим, що латентна злочинність залишається поза контролем, вона є особливо небезпечною, оскільки, з одного боку,

питання протидії їй не враховуються і не плануються; заподіяні збитки не відшкодуються повною мірою; відчуття безкарності заохочує осіб продовжувати злочинну діяльність; а з іншого – вона все ж помічається навколишніми, руйнує їх моральні засади і тим самим зумовлює становлення інших осіб на злочинний шлях [9, с. 28].

IV. Висновки

При проведенні аналізу стану злочинів, вчинених відносно осіб, які займаються бродяжництвом, необхідно враховувати рівень латентності цих злочинів, тобто вчинені злочини, які з різних причин не знайшли відображення в офіційних статистичних звітах. Високий рівень латентності злочинів, що вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом, необхідно знижувати та виявляти для того, щоб володіти інформацією про її реальний стан на певній території; мати чіткі уявлення про динаміку вчинення цих злочинів; встановлювати реальний розмір заподіяної шкоди, адже відносно осіб, які займаються бродяжництвом, відомі факти вчинення корисних злочинів; у повному обсязі виявляти причини й умови вчинення цих злочинів та визначати шляхи їх усунення чи нейтралізації; прогнозувати і планувати заходи віктимологічної профілактики таким злочинам як на загальнодержавному, так і на регіональному рівнях.

Для об'єктивного дослідження стану злочинів, що вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом, його аналізу та пропозицій щодо проведення заходів віктимологічної профілактики таких злочинів, необхідно звернути увагу на віктимологічні аспекти правової статистики в Україні. З прийняттям 19.11.2012 р. Кримінального процесуального кодексу України, паралельно вносяться зміни до інших нормативно-правових актів. На нашу думку, у період реформування кримінального процесуального законодавства, необхідно звернути увагу на віктимологічну статистику як складову правової статистики. На сьогодні відомості про потерпілого заносяться лише до статистичної картки форми 1, у якій фіксується кількість потерпілих, характеристика потерпілих, де зазначається як один із варіантів потерпілого особа без певного місця проживання – “бомж”. Однак така статистика не надає розгорнуту кількісно-якісну характеристику особи потерпілого. На нашу думку, правова статистика повинна включати в себе не лише показники, котрі характеризують злочинність, заходи протидії й особу злочинця, а й особу потерпілого, її віктимність, що дасть змогу провести аналіз та визначити заходи віктимологічної профілактики злочинів [4, с. 118–119].

Проведений аналіз стану злочинів, що вчинюються відносно осіб, які займаються

бродяжництвом, визначає необхідність розвитку віктимологічної статистики, має принципове значення для розробки заходів віктимологічної профілактики таких злочинів та подальших кримінологічних досліджень у визначенні сутності проблем вчинення злочинів відносно осіб, які займаються бродяжництвом. Результати цих досліджень можливо буде використати в нормотворчій діяльності при вдосконаленні кримінального, кримінального процесуального законодавства та в оперативно-розшуковій діяльності при розробленні методик і тактик розслідування тяжких злочинів, що вчинюються відносно осіб, які займаються бродяжництвом.

Список використаної літератури

1. Бордуль Є. Заняття бродяжництвом і право на свободу та особисту недоторканість / Є. Бордуль, К. Волков // Вісник прокуратури. – 2010. – № 12. – С. 36–40.
2. Бузало П.М. Кримінологія : навч. посіб. / П.М. Бузало, С.Ф. Денисов, О.В. Кириченко. – К. : Центр учбової літератури, 2007. – 192 с.
3. Джужа О.М. Віктимологія на захисті прав і законних інтересів жертви злочину / О.М. Джужа // Право України. – 2002. – № 2. – С. 133–138.
4. Джужа А.О. Віктимологічні аспекти правової статистики в Україні / А.О. Джужа // Науковий вісник Київського національного університету внутрішніх справ. – 2009. – № 5. – С. 118–122.
5. Закон України “Про основи соціального захисту бездомних громадян і безпритульних дітей” від 02.06.2005 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>.
6. Зубко Г.Ю. Маргінальність – загально-теоретична характеристика / Г.Ю. Зубко // Право і безпека. – 2009. – № 5. – С. 191–193.
7. Іванов Ю.Ф. Кримінологія : навч. посіб. / Ю.Ф. Іванов, О.М. Джужа. – К. : ПАЛІВОДА, 2006. – 264 с.
8. Крестовская Н.Н. Детское бродяжничество: оценка с позиции общетеоретической юриспруденции / Н.Н. Крестовская // Межотраслевые проблемы предупреждения и борьбы против преступности в среде несовершеннолетних на современном этапе : материалы международной научно-практической конференции, 5 октября 2007 г. – 2007. – С. 198–204.
9. Кримінологія: довідник термінів, основних визначень, рекомендовані джерела : навч. посіб. / О.Г. Колб. – Луцьк : Вена, 2007. – 466 с.
10. Литвинов О.М. Віктимізація у структурі механізму протидії злочинності / О.М. Литвинов // Право і безпека. – 2010. – № 4. – С. 137–141.

11. Рекомендації по організації соціальної роботи з бездомними громадянами в регіонах // Центр соціальних досліджень Міністерства праці та соціальної політики України та НАН України / за ред. Л.І. Ільчука, О.В. Суліми. – К., 2009. – 210 с.
12. Рішення Запорізької обласної ради “Про обласну програму соціального захисту бездомних громадян, безпритульних дітей, осіб, звільнених з місць позбавлення волі та осіб, які перебувають у складних життєвих обставинах, на 2010–2012 роки” від 31.03.2010 р. № 5 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua/>.
13. Розпорядження Кабінету Міністрів України “Про схвалення концепції реалізації державної політики у сфері профілактики правопорушень на період до 2015 року” від 30.11.2011 р. № 1209-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua/>.
14. Рябчук О.М. Проблеми дослідження бездомності / О.М. Рябчук. – К. : Атіка, 2004. – 145 с.
15. Скорик В.О. Протидія наркотизації та алкоголізації як один із напрямів протидії маргіналізації населення / В.О. Скорик // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2011. – № 1. – С. 213–218.

Стаття надійшла до редакції 19.02.2013.

Иваненко Ю.Л. Состояние преступлений, которые совершаются в отношении лиц, занимающихся бродяжничеством

Статья посвящена анализу состояния преступлений, которые совершаются в отношении лиц, занимающихся бродяжничеством. Определены проблемные вопросы и предложены пути их решения.

Ключевые слова: состояние преступления; преступность; бродяжничество; лица, занимающиеся бродяжничеством; жертва преступления; правовая статистика; латентность.

Ivanenko Ju. The state of crime, which are committed in respect of persons engaged in vagrancy

The article is devoted to analysis of the crimes that are committed against persons engaged in vagrancy. Identified problems and proposed ways of the overcoming.

Key words: the state of crime, crime, vagrancy, the vagrants, the victim of the crime, legal statistic, the latency.